

En slædepatrulje blev halvtreds ... Ugebrev nr. 11, 18. august 2000

En dag kom der tre ældre herrer på besøg ved Zackenberg Station. De kom gående på afblæsningsfladen et par kilometer fra stationen, og man kunne på lang afstand se, at der var tale om militærfolk, som havde arktisk erfaring. De havde en rank holdning og kiggede opad (det gør man i Grønland - det kan ofte frustrere mig at være den eneste, som ser et gåsetræk, når jeg vader ned af Nørrebrogade i København en lørdag formiddag).

Da de kom til stationen præsenterede de sig meget flot som 'Holger, halvtreds', 'Flemming, halvtreds' og 'Ole, halvtreds'. En af vores besøgende forskere, Anna Joabsson fra Sverige, syntes, at det da var en lidt underlig måde at præsentere sig på, men hvis det er landets skik, må man jo følge den, så hun præsenterede sig som 'Anna, tjugoåtta'. Hun studsede godt nok over, at de ældre herrer ikke var mere end halvtreds år gamle, men de så jo alle flotte og ungdommelige ud, så det var nok, som det sku' være. Nu er det altså sådan, at det er skik og brug i Slædepatruljen SIRIUS, at man præsenterer sig med navn efterfulgt af det årstal, hvor man startede tjeneste ved SIRIUS. Vi havde fået fornemt besøg ved Zackenberg. Verdens første medlemmer af verdens ældste og eneste slædepatrulje skulle rundt og rekognosere i terrænet og vi var så en af de uregelmæssigheder i nærområdet, der skulle tjekkes op på. SIRIUS fylder halvtreds i år, og ud over den obligatoriske festivitas giver dette os nye på kysten lejlighed til at opleve et 'fastfrosset ekko fra de gode gamle dage' - et par timer med gode historier fra den tid, hvor man klarede sig uden fly, radio-kommunikation, GPS og andet 'nymodens udstyr'.

SIRIUS patruljen er vores nærmeste nabo, og selv om afstanden her fra og til Daneborg (patruljens hovedkvarter) er som afstanden fra Roskilde til København, så har udviklingen i vores naboforhold fulgt det normale mønster i Danmark/Grønland. En naturlig skepsis over for de mærkelige nye på den anden side af hækken (her femogtyve kilometer beplantet fra naturens side, væsentligst med kantlyng), er blevet afløst af et helt naturligt naboforhold, hvor man hjælper hinanden med en pakke kaffe i ny og næ (her er manglen på en 'kloakrørsmuffe, ø110' dog mere almindelig), og hvor man står og hyggesnakker over en bajer søndag formiddag (her anvender vi godt nok VHF-radio og kaffe, og forespørgsler, som normalt besvares med 'Det skal jeg lige tjekke med baglandet' bliver her besvaret med et 'Stand by, Zackenberg'). Ellers er alt ved det normale.

SIRIUS har afholdt et flot, flot jubilæum, og ved Zackenberg ønsker vi dem som gode naboer held og lykke med de næste halvtreds år i selskab med os.

Sommeren ved Zackenberg går på hæld. Udenfor er sigtbarheden ca. 100 meter, og det er rigtig råkoldt. Der er 12 dage til Zackenberg Station lukker, og som det er karakteristisk for denne del af sæsonen, klarer folk deres arbejde som planlagt, men det er altså ikke sådan, at entusiasmen lyser ud af øjnene. Lyspunkterne er, når én kommer hjem fra felten, og ved aftensmaden proklamerer, at 'dette var så årets sidste lemmingtælling'. Så bliver der skålet.

Vi er 8 tilbage, som laver arbejde i terrænet. Lars og Jonathan fra Grønlands Forundersøgelser piller ved selve hjertet i Zackenberg Station. De giver vores klimastation det årlige tjek. Der bliver udskiftet og kalibreret sensorerne, og tungt udstyr bliver slæbt ud til etablering af nye målestationer. Lena og Anna er ved at lukke deres forsøg vedr. drivhusgasudveksling ned. Thomas og Dorthe bruger en væsentlig del af deres tid på at plukke blade fra Dryas planter til bestemmelse af deres naturlige forsvarsstoffer overfor

lemmings græsning. Charlotte har travlt med at gøre mig arbejdsløs. Hun fungerer som assistent på GeoBasis programmet (som jeg er ansvarlig for), og hun klarer derudover indsamling af data til sit eget speciale om de arktiske jordens rolle i hele drivhusgasproblematikken.

Logistikken, Aka, Phillip og Karina, har travlt. På falderebet skal husene males, og der skal etableres fundament til vores nye HF mast, som skal rejses til næste sommer. Karina er ny på stationen i år, men har som tidligere kokke luret, at det er i slutningen af sæsonen, at der virkelig skal satses på god solid kost. Så maden, som hele sæsonen har været helt forrygende, bliver nu dag for dag mere og mere overdådig.

/Morten Rasch